

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

Η'.

ΙΑ από τις γυναίκες, με τις οποίες συνδέθη ο Ρισελιέ μετά τον θάνατο της προγκηπίσσης 'Ορτενσίας, ήταν και η κ. ντε Γκεμπριάν, γυναικά ζοφερή, εκδυσητική και ζηλότυπη. Τον γοητίζαε διαρκώς και στις επιστολές που του έστελνε, δεν παρήλειπε, έπειτ' από τις τρυφερότερες έρωτικές εκδηλώσεις, να του γράφη και μερικά κατάρες για τὰ μαρτύρια που την έκανε να υποφέρει. 'Ο Ρισελιέ πάλι της απαντούσε με ύφος παιχιδιάρικο και περιττωχικό, που την πλήγωνε μέχρι θανάτου. Μά, παρ' όλα αυτά, τον λάτρνε και δεν έννοουσε με κανέναν τρόπο να τον εγκαταλείψη.

Τού έδινε συχνά, καθημερινώς σχεδόν, ραντεβού στην αυλή του Παλαί—Ρουαγιάλ. 'Ο Φρονόσις πήγαινε και την έπαιρνε με τὸ άμάξι και την οδηγούσε σ' ένα μακρινό έξοχικό σπίτι, όπου είχαν στήσει την έρωτική τους φωλιά. Μιά μέρα όμως ο Ρισελιέ, βαρυστημένος πειά απ' αυτήν, έδωσε ραντεβού στο ίδιο μέρος με μιιά άλλη φίλη του, την κ. ντε Σαμπράν. 'Εξαφνα όμως έφτασε εκεί πρώτη η κ. ντε Γκεμπριάν, η οποία, νομίζοντας, ότι ο Ρισελιέ περιέμενε αυτή, έτρεξε να τον συναντήσει. 'Ο Φρονόσις, θέλοντας και μη τότε, αναγκάστηκε να την πάρη στο άμάξι του και να την οδηγήσει στο έξοχικό του σπίτι.

Μά σε λίγο έφτασε στην αυλή του Παλαί—Ρουαγιάλ κ' η κ. ντε Σαμπράν, η οποία, μη βρίσκοντας τὸ Ρισελιέ εκεί και μαθαίνοντας, ότι είχε φύγει με μιιά ώραία κυρία, μυστήριε τὰ πάντα κ' έτρεξε κ' αυτή πίσω του στο έξοχικό του σπίτι.

'Όταν ο Ρισελιέ την είδε απ' τὸ παράθυρο να χτυπάει την πόρτα, ώμολόγησε τὰ πάντα στην κ. ντε Γκεμπριάν και την ανάγκασε, απειλώντας την πως θά δημοσιεύσει τὰ έρωτικά της γράμματα, να περάσει στο διπλανό δωμάτιο, για να μπορέσει να δεχθῆ την αντί ζήλο της.

Με την λύσσα μέσα στην καρδιά της, η κ. ντε Γκεμπριάν υπάκουσε. 'Όταν όμως άρχισε ν' άκούη απ' την κλειστή πόρτα έρωτικά λόγια κ' αναστεναγμούς, έγινε έξω φρενών. Στο τέλος μάλιστα, μη μπορώντας να κρατηθῆ πειά, έσπρωξε έξωλη την πόρτα και κάνοντας άπρόσβητη την εμφάνισή της στο δωμάτιο, είδε την κ. ντε Σαμπράν σ' ένα καναπέ μέσα στην άγκαλιά του Ρισελιέ.

'Ο δούξ, βλέποντάς την, δεν τὰ έχασε καθόλου κ' ανηρόθη με ψυχρότητα, ενώ η κ. ντε Γκεμπριάν έσοπούσε σ' ένα χείμαρρο ύδρευαν έναντιον του κ' απεικάλυτε στην ευτυχισμένη αντίζηλό της, ότι πρό ενός πελάτου της ώρας είχε δεχθεί κ' αυτή στον ίδιο καναπέ τις ίδιες έρωτικές εκδηλώσεις του Ρισελιέ.

Κατόπιν σώπασε και ξέσπασε σ' άνοήτους λυγμούς, όπως άλλωστε έκανε και η κ. ντε Σαμπράν. 'Ο Ρισελιέ, βλέποντας τον έαυτό του άνάμεσα σε διυό ολοφυρμένες γυναίκες, άρχισε να πλήττη και για να ξεσπάσει, έβρινε φρόνιμο να σηκωθῆ και να φύγη, αφήνοντάς τις να κλονίσουν τὰ πράγματα μόνες τους.

Παρά τὸ πεισώδιο αυτό, που της έκανε την πιο άδουηρή έντύπωση, η κ. ντε Γκεμπριάν δεν έννοουσε ν' άποστασθῆ απ' τὸν Ρισελιέ. 'Αμέσως μάλιστα, την άλλη μέρα, του έστειλε μιιά επιστολή, με την οποία του έδινε ραντεβού για τὸ ίδιο άπόγευμα, στην αυλή των μαγειρείων του Παλαί—Ρουαγιάλ. Μά ο δούξ, μνησικακῶντας έναντιον της, της απάντησε με τὸ παρακάτω σύντομο γραμματάκι, του οποίου τὸ περιεχόμενο δεν άργησε να γίνη γνωστό σ' όλο τὸ Παρίσι :

«Μπορείτε να πάτε στην αυλή των μαγειρών του Παλαί—Ρουαγιάλ, μα εγώ δεν θάρθω. Προσπαθήστε ώστόσο να γοητεύσετε εκεί τούς μαγείρους και τούς παραμαγείρους, για τούς οποίους είστε κομωμένη».

Τὸ προσβλητικό αυτό ύφος του και η σκληρότης του, άντι ν' άπομακρύνουν απ' αυτόν τις γυναίκες, τις έκαναν άπεναντίας να τον έρωτευόνται με περισσότερο πάθος. 'Εκείνη την εποχή μάλιστα διυό κυρίες της άνωτάτης άριστοκρατίας, η κ. ντε Πολινιάκ και η κ. ντε Νέλ, η οποίες ήσαν τρελλά έρωτευμένες μαζί του, έφτασαν μέ-

ζοι του σημείου να μονομαχήσουν για την καρδιά του.

Τὸ ιστορικό της μοναδικής αυτής μονομαχίας έχει ως εξής : Μιά μέρα, η κ. ντε Πολινιάκ έλεγε με περιήρανεια σ' ένα κύκλο κυριών, ότι αυτή μονάχα έξουσίαζε την καρδιά του Ρισελιέ. Τότε όμως κάποια απ' τὴ συντροφιά της είπε, ότι ο δούξ την άπατούσε με κάποια άλλη. 'Αμέσως η φτωχή γυναίκα, τρομερά γλοηή, έγκατέλειψε τις φίλες της κ' έτρεξε να βεβαιωθῆ αν αυτό που της έλεγαν πει ήταν αληθινό. Πραγματικά δέ, ύστερ' από λίγη ώρα έμάθαινε, ότι ο δούξ την άπατούσε με την κ. ντε Νέλ.

Χωρίς να χάση καιρό, η κ. ντε Πολινιάκ έπεδίοξε να συναντήση την αντίζηλό της και μόλις αυτή βρέθηκε μπροστά της, της πέταξε κατάμουτρα τὸ γάντι της.

'Η κ. ντε Νέλ δέχτηκε την πρόκλησή της κ' άμέσως η διυό αντίπαλες ώρισαν τούς μαρτυράς των και τὸν τόπο της μονομαχίας, σ' ένα άπόμερο τοπίο του δάσους της Βουλιόνης. 'Εφτασαν κ' η διυό εκεί ντυμένες σαν άμαζόνες, ζοφρές, κατακόκκινες, ώροκότατες.

Την ώρα εκείνη άνέτελλε ο ήλιος και όλόγυρα άπλονόταν μιιά γοητευτική ασητή που τὴ διέκοπταν μόνο τὰ τυβίσματα τὸν πούλων. 'Η διυό γυναίκες με τὴ μεγαλείτερη ψηφοραμία του κόσμου, στάθηκαν η μιιά άπέναντι στην άλλη, έκαναν μιιά βαθειά ύπάλειση, σημάδεραν με τὰ πιστόλια τους και προβόλησαν.

'Αμέσως η κ. ντε Νέλ έβγαλε μιιά έλαφριά κυνηγί κ' έπεσε κάτω στη χλόη, την ποτισμένη από την πρωινή δροσιά. 'Ενα λεπτό ρουά αμάτου άρχισε να κυλάη επάνω στο λευκό στήθος της.

'Η κ. ντε Πολινιάκ έρριξε μιιά ψυχρή ματιά στην πληγωμένη αντίζηλό της, της οποίας τὰ ώροκότατα μάτια είχαν θολώσει κ' άποτραβήχτηκε άργά και περήφανα.

'Όταν, έπειτ' από μερικά λεπτά, η κ. ντε Νέλ συνήλθε, άρχισε να σκουπίζει τὸ ώροκό της αίμα κ' ένα δαντελλένο μαντηλάκι. 'Όταν δέ της έπαν, ότι άδικώς είχε χάσει τὸ γαλλίκο αίμα της για έναν άπιστο άνδρα, εκείνη απάντησε άτάραχα :

— Και βασιλικό αίμα αν κυλούσε στις φλέβες μου, θά τὸ έχυνα εύχαρίστως γι' αυτόν ως την τελευταία σταγόνα του...

***

Κατά την εποχή εκείνη, ο βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος πέθανε και ανέλαβε την άναβασιλεία ο άνιγμός του, Φίλιππος δούξ της 'Ορλεάνης. 'Ο άντιβασιλεύς ήταν έξαιρετικά έρωτόληπτος και τὸ παροδειγμα του ένειθάρμνε τὸ Ρισελιέ, ο οποίος έπὰ Λουδοβίκου 14ου συγκρατούσε κάπως. Συγχρόνως μάλιστα πέθανε κ' η γυναίκα του κ' έτσι ο ήρωας μας είχε καιτε έλευθερία έρωτικής δράσεως.

Τότε άκριβώς τὸν έρωτεύθηκε η βασιλική προγκηπίσσα, δεσποινίς ντε Σαρολά, η οποία, σύμφωνα με κάποιο χρονόγραφο της εποχής, ήταν «μιιά προγκηπίσσα έξαιρετικά ώραία, ούτε ψηλή, ούτε κοντή, μα καλοκαωμένη, γεμάτη χάρες σ' όλα της, μ' ευγενικό παρονοιαστικό και με πνεύμα λεπτό κ' έξαιρετικό».

'Εκτός τὸν άλλων χαρακτηρισμόν της, τὰ μάτια της πετούσαν τέτοιες φλόγες, ώστε στους χορούς, μιλονότα φορούσε μασόνα, την έπρόδιδαν.

'Ο Ρισελιέ άναταγορήθηκε άμέσως στο άσθημά της, πήγαινε κρυφά στο δωμάτιό της κ' εκεί περνούσε ευτυχισμένες ώρες. Μά η μητέρα της προγκηπίσσης έμαθε γρήγορα τις συνεντεύξεις τους αυτές κ' άρχισε να διπλοκλειδίονη τὴ νύχτα την κρήνη στο δωμάτιό της, για να μη μπορῆ να ελσυχρή μέσα ο Ρισελιέ.

Μά τότε, οι διυό έρωτευμένοι άλλάξαν παχηκή κ' άρχισαν να βλέπονται την ήμέρα στο άνώτατο του Λουξεμβούργου, τὸ οποίο έθεσε στη διάθεσή τους η δούκισσα ντε Μπερρύ. 'Εκεί είχε στήσει τὴ φωλιά του κ' ένα άλλο έρωτικό ζευγάρι : η προγκηπίσσα ντε Κοντι κ' ο φίλος της Λά Φάρ. 'Ετσι άποτελοΐσαν διυό έρωτικό κοναρτέτο.

'Η δούκισσα ντε Μπερρύ, η οποία τούς προστάτευε τόσο πρόθυμα, είχε μείνει εκείνη την εποχή χήρα, και για να παρηγοριέται στη μοναξιά της, άλλαζε τούς φίλους τὸν ένα κατόπιν του άλλου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Μιά μονομαχία κυριών για την καρδιά του Ρισελιέ. Σάβρα σχετική με τούς έρωτάς του, παιχθείσα στη Γαλλική Κομωδία.